

[Poul Sørensen.]

for sig godt forstå, at man vil være ængstelig ved at pille ved grundlaget for aldersrenten her i landet. Men det har vi jo heller ikke gjort. Uoverensstemmelsen mellem regeringen og os angår netop et spørgsmål, som ikke vedrører det principielle. Vi har manøvreret og forhandlet om det beløb, som er stillet til rådighed fra ministerens side til denne sag, og det har intet at gøre med den principielle ordning, som hele systemet hviler på, det må derfor være et højt syn, ordføreren anlægger på vor stilling.

Til den højtærede minister vil jeg sige, at jeg ikke forstår, hvorfor vort saglige standpunkt kan være udtryk for en oppositionsløst, og at jeg ikke heller ved, hvem der har udpeget ministeren til at være budbringer for aldersrenteforeningerne. Er ministeren nærmere til det end vi andre? Han har oven i købet understreget i høj grad, at vi har været fælles om denne lovgivning, så jeg mener ikke, ministeren er særlig berettiget til at udtale sig på aldersrenteforeningernes vegne. Jeg har jo ikke udtalt mig på deres vegne. Jeg erindrer ministeren om, at jeg har citeret en henvendelse, underskrevet af en rentemodtagerforenings formand og næstformand, og det kan måske oven i købet stive den af overfor ministeren, at den er dateret Aalborg, den 19. august 1953. I denne henvendelse skrives, at man nærmer sig sultegrænsen, og at man vil have en aldeles omgående forbedring for gruppe III. Det er det materiale, der har foreligget for udvalget. Dernæst siger den højtærede minister, at man dog ikke kan gennemføre vort forslag på andres bekostning. Ja, men hvad er det dog for en tale? Det kunne interessere mig at få udredt det lidt nærmere. Det, der foreligger, er, at regeringen har skønnet, at der kan benyttes 34 mill. kr., og at den så har fremsat et forslag, men da forhåbentlig til fri drøftelse i tinget. Vi har overhovedet ikke villet tage noget fra nogen, vi har oven i købet villet indføre forbedringer for gruppe I. Nej, vi har ført og foreslår praktiseret den tale, at vilkårene for grupperne III og II, som er dårligere end for gruppe I, straks skal forbedres. Jeg vil gerne, da vore ændringsforslag bliver fejlet til side som blot lyst til opposition, spørge den højtærede minister om, hvad der principielt er i vejen med vore

forslag. Er vi ikke enige om, at vilkårene for gruppe III skal forbedres? Er ministeren ikke enig i, at vore ændringsforslag med hensyn til gruppe III ikke går for vidt i forhold til det, de andre grupper får?

Er ministeren ikke enig i, at tinget selvfølgelig må stå frit overfor de 34 mill. kr., nu 39 mill. kr., som er til rådighed til fordeling her? Jeg ønsker at fastslå, at vi ikke fra mit partis side har vakt forhåbninger nogetsteds, som ikke kan opfyldes. Jeg beder ministeren atter foretage en nøjere overvejelse af, om ikke vort parti af de partier, der har deltaget i valgkampen, kommer nærmest de udtryk, partiet har anvendt, og de synspunkter, partiet har gjort gældende, når vi foreslår, at man skal komme den gruppe blandt aldersrentenyderne i møde, som vitterligt er den dårligst stillede. Jeg synes, man herved foretog en retfærdighedshandling, og i sidste øjeblik beder jeg ministeren, som kender disse ting og vel også aldersrenteforeningernes ønsker, om at komme os i møde med hensyn til den udligning, vi har foreslået.

Svend Jørgensen: Under valgkampen gik det radikale venstre stærkt ind for folkepensionering. Den kan imidlertid ikke gennemføres fra den ene dag til den anden, men i den bestående aldersrenteordning er der en skævhed, som kan rettes straks. Den er opstået ved, at leveomkostningerne efterhånden er blevet noget nær lige store, hvor man end bor i landet. Den inddeling i tre kommunegrupper, København, købstæder og landdistrikter, på grundlag af hvilken alders- og invaliderenternes størrelse hidtil har været beregnet, er derfor ikke mere retfærdig. Vi krævede da denne forskelsbehandling delvis udlignet. Det var der imidlertid ikke taget hensyn til ved ministerens lovforslag om eengangstillægget, idet forslaget blot lød på 150 kr. til ægtepar og 100 kr. til alle andre, hvor man end boede i landet. Til dette forslag stillede vort parti da et ændringsforslag, som i overensstemmelse med vore valgkrav var ensbetydende med en begyndende udligning af de nævnte forskelle. Det skal ingen hemmelighed være, at det socialdemokratiske parti havde svært ved at antage de radikales forslag. Heller ikke de øvrige partier i udvalget — det kan jeg sige til det ærede med-